

Phạm thị Ngọc Liên

Nhân Cách

I

Kim đồng hồ chỉ 12 giờ đêm như thường lệ, tôi đi quanh nhà lần cuối cùng, tháo xích cho con Minô, kiểm tra lại cánh cổng, bật ngọn đèn ngoài hành lang, vào phòng, đóng cửa lại. Thế giới riêng tư của tôi đang đón chào tôi. Một thế giới muôn màu muôn vẻ. Một thế giới giải thoát mà tôi luôn hồi hộp náo nức khi bước vào.

Đầu tiên, tôi đi tắm, những giọt nước nửa đêm bao giờ cũng cho tôi cảm giác được tẩy rửa thật trong sạch những nhơ bợn ban ngày. Bước ra khỏi bồn tắm, tôi giữ nguyên cảm giác dọn mình ấy và chuôi và trong chăn nệm êm ái, hai hàng mi khép chặt, tôi đợi...

Thường thường, chúng đều rất nhanh. Chúng nhảy múa trong đầu tôi một cách hỗn loạn và rồi đột nhiên chúng tách ra thành từng cụm, uốn éo như khuyến khích tôi lựa chọn. Khi tôi chạm tay vào một trong bọn chúng thì bọn còn lại biến đi ngay. Lúc đó, tôi ung dung bơi lội trong cảm giác của mình cho đến khi ngủ thiếp đi.

Trong giấc ngủ không cần đến thuốc ngủ này tôi trở nên một nhân vật - ô không - nhiều nhân vật, mà mỗi nhân vật đều tiềm ẩn một sức sống kỳ lạ, đều chứng tỏ bản năng sống còn bằng cách riêng của người ấy. Đôi khi một

vài bản năng quá mạnh đã đánh thức tôi nửa chừng giấc ngủ để thấy mình đang thỏn thức khóc, đang toát mồ hôi giân dữ, thậm chí đang nghiêng răng kèn kẹt vì nổi giận đầy mà vừa mở mắt ra tôi đã quên hết sạch.

Bao giờ cũng vậy, tôi lồm cồm bò dậy, chui ra khỏi giường để uống cạn ly nước đặt sẵn trên đầu tủ. Tôi đi loanh quanh trong phòng bằng những bước chân không định nghĩa được là vô định, mệt mỏi, băn khoăn, lo sợ.... hay bất cứ một trạng thái nào. Đường như tôi tỉnh dậy vẫn còn mơ ngủ. Có khi tôi mở đèn nhìn một cách vô tri gương mặt mình trong gương. Có khi tôi thay áo. Và sau đó, tôi leo lên giường tiếp tục giấc ngủ một cách bình yên, lặng lẽ. Những nhân vật của tôi không trở lại với giấc ngủ thứ hai này.

Một đêm, nhân vật trong mơ của tôi lại chính là tôi. Nhưng tôi đẹp hơn lúc bình thường. Tôi sang trọng quyến rũ, và quan trọng hơn hết là tôi giàu có một cách khủng khiếp. Tôi có một cái ví thần kỳ mà mỗi lần mở nó ra, vàng và đô la tuôn chảy không kèm lại được. Tôi trả ơn những người đã từng lo lắng, cứu mang tôi một cách hậu hĩ. Lại thay, những người hắt hủi, dè bĩu tôi trước kia trong cơn hoạn nạn, bây giờ còn hoạn nạn hơn tôi lúc đó. Tôi nhìn vẻ khốn khổ của họ một cách bao dung. Cái ví của tôi cứ mở ra liên tục. Cho đến khi một người tàn ác nhất với tôi trước đây ngã quỵ vì không ôm nổi số tiền vàng mà tôi cho họ thì tôi bật cười. Tôi cười một cách thỏa thuê, no đủ. Và tôi tỉnh dậy.

Không như những lần trước, lần này tôi tỉnh mà y nguyên gương mặt bẽn lẽn, ngây ngô của người ngã quỵ vì tiền vẫn còn in hằn trong trí nhớ. Tôi nhận ra y ngay. Giọng nói ngọt ngào, những cử chỉ, thái độ quan tâm chăm sóc chỉ có y mới có. Một cái vẻ thông cảm tốt cùng chỉ có y mới biểu lộ được. Không ai có thể trách phiền gì y. Một bề nổi hoàn hảo. Thế nhưng, không ai không biết bề chìm của y. Một bề chìm tinh ranh, thủ đoạn và hoàn hảo không kém gì bề nổi. Y là một thứ vừa đánh trống vừa ăn cướp, một thứ

mèo khóc chuột. Y sống nhơn nhơ với bề nổi tốt đẹp và bề chìm kinh tởm ấy trước mắt mọi người mà chẳng ai dám có một ý kiến gì. Họ sợ y, nịnh nọt y, đồng thời nguyện rửa cho y sớm bị trời trừng phạt. Đúng thế, chỉ có trời mới trừng phạt nổi y chứ người ta thì đầu hàng.

Vậy mà trong giấc mơ tôi đã trừng phạt y đấy. Tôi trừng phạt y bằng cái "ngã từ bi" trong kinh nhà Phật. Bật đèn lên, tôi nhìn mặt mình trong gương. Nó vẫn còn phảng phất nụ cười mãn nguyện của kẻ được trả thù. Bất giác, tôi lên nhìn lên bàn thờ Phật và bắt gặp ánh mắt vừa nghiêm nghị vừa buồn rầu của đức Quan Thế Âm. Mồ hôi tôi đổ ra như suối. Tôi không dám thắp cây nhang bởi cảm giác nhóp nhép của đôi bàn tay cầm tiền đang làm tôi bứt rứt, nhột nhạt. Lao vào phòng tắm, tôi đứng kỳ cọ đôi bàn tay một lúc lâu. Vừa kỳ cọ, tôi vừa suy nghĩ, tôi có hỏi nếu trong thực tế, tôi có nhiều tiền như thế, tôi có hành động như trong giấc mơ không ? Hai con mắt tôi trong gương là hai con mắt của một người hạnh phúc. Tôi hạnh phúc vì đã giải thoát được mọi ức chế thù hận theo cách của tôi. Không thể dối lòng là thâm tâm tôi ao ước được trở lại giấc mơ, sống lại những cảm giác mà trong thực tế sẽ không bao giờ tôi có được. Bên cạnh đó, một mặc cảm phạm tội cũng đang dày vò tôi. Tôi thờ Phật, mà Phật dạy oán thù nên cởi không nên buộc. Tại sao tôi lại buộc cả tiềm thức tôi phi trả thù.

Đứng ì trong buồng tắm, tôi miên man nghĩ ngợi về những khả năng trả thù của tiềm thức. Tôi thấy hành vi "ngã từ bi" trong mơ của tôi chẳng khác gì một hình thức giết người. Cảm giác mãn nguyện của tôi là cảm giác mãn nguyện của kẻ sát nhân. Nhưng làm thế nào để ra khỏi cảm giác đó thì tôi không làm được. tôi chưa làm được. Dù sao, tôi vẫn thích trở lại những giấc mơ như thế một vài lần, nhiều lần hơn nữa. Tôi biết, nói theo sách Phật thì tôi sẽ phi sa vào địa ngục. Nhưng đó là chuyện sau này. Chuyện của thế giới thứ ba.

II

Trang điểm xong, tôi mặc vào người chiếc áo tím ưa thích để đi đến chỗ hẹn. Soi gương, tôi thấy mình còn mướt mòi nhan sắc, không đến nỗi héo hon, tàn tạ như có lần người yêu tôi dè bieu. Thật lòng, tôi chẳng hiểu tại sao mình vẫn tiếp tục yêu anh ta sau khi chịu đựng bao nhiêu thái độ, ngôn ngữ cư xử bất tình bất nghĩa. Phi chăng vì tôi cũng có máu điên giống hệt như anh ?

Ngẫm lại, tình yêu của chúng tôi là cả một thế giới mộng tưởng, hoang tưởng và hoảng loạn. Mộng tưởng vì chẳng có đôi tình nhân nào yêu nhau say đắm như chúng tôi, hạnh phúc tuyệt vời như chúng tôi. Hoang tưởng vì tình yêu của chúng tôi không thể đạt được đến bến bờ cuối cùng là hôn nhân vì nhiều lý do cấm đoán. Hoảng loạn là vì muôn ngàn ức chế đã khiến chúng tôi có những giờ phút cận kề cái chết, cận kề sự rã tan. Đã nhiều lần chúng tôi nói đến sự chia tay nhưng chẳng bao giờ thực hiện được. Đến nỗi sau này, mỗi lần người này nói chia tay thì người kia lại bủi môi cười khinh. Chúng tôi là một lứa đôi thông minh để hiểu rằng chỉ một lời nói của mình cũng đủ làm tổn thương người kia một cách sâu sắc. Chúng tôi đã áp dụng kiểu cách đả thương này để đạt được mục đích là xa rời người kia nhưng lần nào cũng thất bại. Dù rằng có đôi khi, những cú đả thương ấy không phải là không trúng đích. Hoặc anh ấy gầm lên như hổ đói. Hoặc tôi gào thét, đập ngực thùm thụp như lũ tinh tinh. Nhưng rốt cuộc, cả cộc lẫn tinh tinh đều xếp lếp cơn tức giận để ngẩn ra nhìn nhau tội nghiệp. Cuối cùng, chúng tôi thỏa hiệp rằng hãy cứ để tình yêu được bơi lội trong các thế giới của nó, cứ thụ hưởng nên còn hạnh phúc và cứ dày vò nhau nếu còn chịu đựng nỗi sự dày vò. Tình yêu của chúng tôi đã sống bên nhau như thế. ít nhất là trong những giờ phút chúng tôi ở bên nhau, chúng tôi hoàn toàn hạnh phúc. Và những ngày tháng chúng tôi xa cách chúng tôi luôn nghĩ về nhau.

Sự nghĩ ngợi thì muôn hình vạn trạng. Tôi biết sau những lần vận dụng đủ

mọi thủ đoạn để ép tôi tiến đến vạch mức chia tay mà tôi vẫn đứng ì một chỗ, anh ấy đã từng nghĩ cách làm thế nào để giết tôi chết một cách êm thấm. Ví dụ như một cơn đau tim, một tai nạn chẳng hạn. Bởi vì theo anh, tôi quá khổ sở trong tình yêu này. Chia tay với anh là giải pháp tốt nhất cho tôi, và nếu như sau cuộc chia tay ấy, tôi lại tìm được một tình yêu khác. Bằng không thì tôi chết quách đi cho rồi. Chết để chấm dứt mọi sự. Chết để giải thoát. Anh ấy nghĩ như vậy. Vừa ngao ngán, vừa buồn cười, tôi đã hỏi anh tại sao không chủ động bỏ rơi tôi đi ? Như thế có phải đơn giản không ? Anh ấy lắc đầu - Anh không bao giờ bỏ rơi em được. Thà là em bỏ rơi anh. Tôi biết, khi anh nói : Người anh ghét nhất là em và người anh yêu thương nhất cũng là em, ấy là lúc anh ấy chân thành nhất. Tội nghiệp, anh đã giấu anh dưới một lớp vỏ quá mỏng để một người đàn bà mù quáng như tôi vẫn có thể nhận ra được. Ban đêm, tôi thường dỗ mình ngủ bằng cách bóc ra từ từ lớp vỏ ấy, thôn thức vì tình yêu sâu đậm của anh cho. Và rồi một lúc nào đó, tôi chợt nhận ra mình cũng đang nghĩ ngợi. Mỗi đêm, tôi nghĩ một cách khác. Lúc thì tôi cho anh hạnh phúc. Lúc thì tôi day nghiền, day vò anh. óc tưởng tượng của tôi thù dệt nên muôn ngàn tình huống. Thường thì các tình huống đó tùy thuộc vào thái độ gặp gỡ của anh trong ngày. Hễ anh độc ác, thủ đoạn thì tôi sắp sẵn một tình huống trừng phạt. Hễ anh đáng yêu, đáng quý thì tôi dọn ra một thế giới mộng tưởng. Luôn luôn khi tình huống sôi nổi nhất thì tôi đã thiếp ngủ đi rồi.

Hôm nay, với chiếc áo tím, tôi lại đến chỗ hẹn cùng anh, lại chìm đắm trong sự yêu chiều, lại co cụm trước mọi ngôn ngữ. Từ lâu, tôi đã chấp nhận mình như vậy. - Trở thành người đàn bà không bình thường, yêu một người đàn ông không bình thường, bo vệ một tình huống không bình thường. Sự không bình thường ấy là hạnh phúc của chúng tôi.

III

Khi cô ta lìa bỏ tôi sau gần hai mươi năm già nhân ngãi, non vợ chồng, cảm giác đầu tiên của tôi là sự nhẹ nhõm. Tôi không còn phải bận tâm đến bất cứ điều gì thuộc về cô ta nữa. Gần hai mươi năm qua, tôi đã phải xé nhỏ ra từng phần. Một cho người vợ đã ly dị và hai đứa con gái khá lớn của tôi. Một cho cô ta. Phần còn lại là cho những người phụ nữ đi qua đời tôi một cách bất ngờ. Sự chia xẻ ấy, lạ thay không làm tôi mệt mỏi mà càng có thêm hưng phấn trong cuộc sống. Rất tiếc, những người đàn bà hiện diện trong đời tôi lại không có cảm nhận như tôi. Họ ghen tuông, tức giận và buồn rầu vì tôi không phải là sở hữu riêng của họ. Họ yêu sách, ra điều kiện và rồi dày vò tôi bằng đủ mọi hình thức. Tôi đã vất vả khốn khổ bao tháng ngày mới khám phá ra một biện pháp tối ưu : hễ ai căng thẳng quá thì tôi đánh bài lờ. Tôi không liên lạc, không ghé thăm, thậm chí không trả lời điện thoại cho đến khi đối phương chịu không nổi phi đầu hàng và trở lại quỳ lụy tôi như trước. Biện pháp này cũng chất lọc được tình cảm của những người đàn bà, cho tôi nhận ra được người nào yêu tôi và người nào chỉ yêu chính họ.

Cô ta là người yêu thương tôi nhất. Khi mối quan hệ vợ chồng của tôi trở nên xấu đi và cuối cùng chúng tôi chấp nhận chia tay trong vui vẻ, người mà tôi định cưới làm vợ kế chính là cô ta. Thế nhưng, dự định ấy đã kéo dài ngày này sang ngày khác. Vì tôi không muốn đánh mất sự tự do mà mình vất vả lắm mới tìm lại được. Vì vợ chồng tôi tuy đã ly dị nhưng trong cách cư xử vẫn không khác xưa mấy. Tôi vẫn ngày hai buổi về ăn cơm, quần áo tôi vẫn được giặt ủi cẩn thận. Và đôi khi trong tuần, mềm lòng vì thái độ vui vẻ của vợ cũ, tôi còn ngủ đêm với cô ấy một cách nồng nàn. Như vậy, cưới vợ mới để làm gì ?

Tất nhiên, tôi giấu kín những suy nghĩ của tôi không cho bất cứ người phụ nữ nào biết được. Nhất là cô ta. Phi trung thực để nói rằng tôi yêu cô ta thật

lòng. Ngoài vấn đề giới tính, cô ta còn là người phụ nữ đồng cảm với tôi nhất. Điều quan trọng là cô ta yêu tôi một cách mù quáng, sẵn sàng hy sinh cho tôi tất cả, sẵn sàng nuốt những giọt nước mắt vào lòng để mỉm cười trước mặt tôi, ngay cả khi bắt gặp tôi đi với người phụ nữ khác. Như mọi phụ nữ biết tự trọng, cô ta sẵn sàng tin rằng người phụ nữ kia là mối quan hệ hết sức đúng đắn và trong sáng của tôi. Hoặc giả, dù có nghi ngờ hay biết chắc là mối quan hệ đó hoàn toàn u tối và phức tạp, cô ta cũng tự lừa dối bản thân là chẳng có gì.

Nhiều lần tôi đã bắt gặp cô ta ôm chiếc áo cưới không được mặc và khóc thầm. Trong đôi mắt sưng ứot ấy, tôi đọc được sự tuyệt vọng ảo nê của cái gọi là chờ đợi. Tôi cũng đọc được sự buông xuôi. Những lúc ấy, tôi hiểu nếu mình không làm một điều gì đó thì vĩnh viễn cô ta sẽ biến mất.

Tôi làm.

Và cô ta ở lại. Suốt gần hai mươi năm.

Nhu cầu làm vợ của cô ta trở nên mòn mỏi. Hơn thế nữa, nhu cầu làm mẹ của cô ta vĩnh viễn lụi tàn. Vì tôi hay vì cô ta ? Tôi không biết chắc. Chỉ biết sau một lần đi bệnh viện về, cô ta khóa kín cửa phòng và khóc cho đến sáng hôm sau. Ra khỏi phòng với đôi mắt sưng tấy, cô ta báo tin cho tôi một cách bình tĩnh dửng dưng - "Em không bao giờ có con được nữa". Và xua tay không cho tôi hỏi một câu nào.

Thật tồi tệ khi cô ta có thể có thai, tôi luôn lo ngại phải gánh lấy trách nhiệm nhưng chẳng bao giờ kiềm chế được ham muốn. Thế nhưng khi cô ta trở thành "người không còn nguy hiểm", tôi cũng phần nào mất đi sự ham muốn xác thịt. Tôi có cảm giác cô ta không khác tôi là mấy, giống như một thằng đàn ông vậy, và mặc dù nữ tính của cô vẫn còn đầy ắp, tôi tự cho phép mình lãng quên điều đó, tôi đi tìm những món nữ tính khác để bồi đắp sự mất mát. Và để cứu chuộc những mặc cảm tội lỗi có thể phát sinh, thỉnh thoảng tôi

vẫn yêu đương cô bằng tất cả nhiệt tình.

Nhưng, cô ta hiểu điều đó. Tệ hơn nữa là một trong những mối quan hệ sau này của tôi lại kết tinh một cái bào thai. Đó là một cô gái trẻ. Cô ta dùng áp lực này để bắt tôi chịu trách nhiệm, bắt tôi tiến đến hôn nhân. Người vợ cũ tôi lòng lên khi biết được điều này. Còn cô ta ? Đầu tiên cô ta ngồi chết lặng. Rồi cô chợt hỏi tôi - Anh yêu người ta lắm phải không ? tôi lúng túng một chút rồi lắc đầu chống chế - Chỉ một chút thôi, cô ấy yêu anh nhiều hơn. Cô ta lại hỏi - Anh thương đứa nhỏ chứ ? Tôi bần thần - Anh không biết, nhưng đó là trách nhiệm. Giống như trách nhiệm với hai đứa con lớn của anh vậy. Nhìn tôi bằng cặp mắt soi mói và im lặng một lúc lâu, cô ta bậm môi rồi bỗng bật cười ròn rã, cô cười đến khi nước mắt nước mũi ràn rụa. Lau mặt bằng chiếc khăn giấy nhỏ, cô ta hỏi mà không nhìn tôi - Anh có cần em gỡ giúp không ?

Chẳng biết cô ta gỡ bằng cách nào, nhưng cô gái trẻ không còn bắt tôi làm đám cưới nữa. Cô chấp nhận một cuộc sống giống y người vợ cũ của tôi và chẳng đòi hỏi gì hơn việc tôi ổn định một chỗ ở cho hai mẹ con cô và tới lui chăm sóc mỗi ngày.

Khi tôi trở lại căn phòng mà cô ta và tôi chung sống, chiếc ổ khóa to đùng ở ngoài cửa chưa nói đến được điều gì. Tôi lấy chiếc chìa khóa riêng để mở cửa vào rồi ngẩn người trước khung cảnh trống rỗng của căn phòng. Cô ta đã bỏ đi.

Đầu tiên, tôi hơi bị hẫng. Lòng đầy tự ái, tôi nhún vai và thấy nhẹ nhõm như vừa trút bỏ một gánh nặng. Tôi có lỗi gì kia chứ ? Tôi không bỏ rơi cô ta. Tự cô ta cắt đứt mối quan hệ này, việc gì tôi phi cần dứt lương tâm ?

Ngồi dựa cửa sổ, tôi đốt một điếu thuốc và hút một cách ngon lành trong bóng chiều chập choạng. tôi đo lường sự nhẹ nhõm lẫn cảm giác mát mát của mình khi không còn cô trong đời. Lần đầu tiên tôi cảm thấy buồn rữ

rượu. Đây đó khắp phòng vẫn những mẫu giấy nhỏ ghi tin nhắn của cô - "Em đi tập. anh ghé đón em lúc 7 giờ được không ?" "Em đi họp, chiều mới về. Phần cơm anh ở trong tủ lạnh. Chịu khó hâm lại giúp em". "Tối nay em về sớm. Chờ em nghe..."... Những câu nhắn vụn vặt, chu đáo, đầy tình nghĩa dù chỉ là việc nhỏ. Vậy mà lần này, khi cô quyết định làm một việc lớn, cô lại chẳng viết cho tôi một chữ nào. Tôi nhìn đám khói thuốc tỏa ra trên đầu mũi và chợt nhận ra mình không nhẹ nhõm như mình tưởng. Uể oải đứng dậy, tôi ném mẫu thuốc cuối cùng vào sọt rác, chuẩn bị bước ra ngoài. Lúc đó, mới nhìn thấy mảnh giấy bị vò nhàu quăng gần ngạch cửa. Dòng chữ viết ngoằn ngoèo, lem luốc, có dấu vết những giọt nước mắt đã khô. Tôi đọc. Giống như một vết chém, cô ta gửi cho tôi câu hỏi nát lòng - "Những đứa con của em trong hai mươi năm ấy, bây giờ chúng ở nơi đâu ?". Tôi hiểu. Cô ta có thể bỏ qua mọi điều dối trá cũng như những mối quan hệ lang chạ của tôi. Nhưng, trừ người đàn bà trước - người vợ cũ, cô ta không chấp nhận nỗi việc một người đàn bà sau cô lại có con với tôi trong khi cô không thể ? Cô không tha thứ.

IV

Chồng tôi là một người đàn ông đẹp trai. Y lại còn trẻ hơn tôi nhiều tuổi nữa. Điều đó khiến mọi người, nhất là những người đàn bà ở đủ mọi lứa tuổi phải phát điên lên vì ghen tị. Một người đàn bà không nề hà gì, trước cả đám đông, nói vào mặt tôi - "Lấy được một người đàn ông đẹp trai, trẻ hơn mình và không hề yêu mình là quá sức tài giỏi ! Chỉ cho tớ vài chiêu đi !". Tôi biết y thị muốn đề cập đến những thủ đoạn mà tôi sử dụng để lấy được đối tượng của mình. Gan tôi bầm tím vì giận nhưng tôi vẫn mỉm cười đầy vẻ khiêm nhường và hạnh phúc. Tôi phi chứng tỏ mình hạnh phúc, "chúng tôi" hạnh phúc dù bằng bất cứ giá nào. Người ta nói đâm lao phi theo lao, đã và vai diễn của mình, tôi phi diễn tới cùng. Dù thực tế, chồng tôi đã bật ra ngoài

quỹ đạo của tôi. Dù thực tế, cuộc sống của chúng tôi chỉ là một góc nhỏ của địa ngục.

Tôi chẳng yêu gì chồng tôi. Y, chẳng qua chỉ là một con cò mà tôi cần sử dụng trong thời điểm đó. Người tôi yêu người tôi sắp sửa lấy làm chồng đã bỏ rơi tôi và lúc tôi không ngờ nhất. Trong cơn đau đớn người vì tự ái, tôi vẫn còn đủ bình tĩnh và tư duy để xoay sự bỏ rơi này về phía tôi. Phải có một hình nhân thế mạng cho kẻ kia ngay lập tức. Y phải trẻ hơn người tôi yêu, đẹp hơn, trong sáng hơn, nhất là phải ngây thơ hơn để sẵn sàng rơi vào chiếc bẫy êm ái mà tôi sẽ giăng ra. Trong cuộc sống, tôi không bao giờ chấp nhận mình thua cuộc. Tôi sẽ chứng tỏ với mọi người, nhất là kẻ đã bỏ rơi tôi thấy được tôi là người đàn bà như thế nào.

Chồng tôi, sau những ngày tháng ngây thơ, đã dần hiểu được mọi vấn đề. Có thể y đã từng yêu thương tôi, cần thiết tôi như hàng triệu người đàn ông mới ném mùi chồng vợ. Nhưng, vì y chỉ là hình nhân thế mạng mà tôi tin trong lúc gấp gáp, nên tính cách y khác hẳn tôi. Mọi xung đột bắt đầu nảy sinh. Y không thích hiện diện bên cạnh tôi nữa. Y đi sớm, về tối bằng mọi lý do có thể. Và dù tôi có áp dụng đủ mọi thủ thuật của một bà vợ, khi nanh nọc, lúc dịu dàng, khi dữ dằn, lúc cam phận.... thì y vẫn từ từ vượt khỏi quỹ đạo mà tôi đã giăng ra. Có chăng, cái móc xích cuối cùng còn kéo y trở lại mái nhà hàng đêm là vì sĩ diện. Y sợ mọi người biết y khờ khạo. Y sợ sự chê cười. Tôi là người như thế nào ý biết rõ nhất. Y sợ già néo đứt dây, tôi sẵn sàng vì quyền lợi của tôi mà làm y thân bại danh liệt. Ít nhất trong những ngày tháng sống với tôi, y cũng học được vài thủ đoạn tự bảo vệ mình.

Giống như một cuộc so găng, tôi và y luôn luôn giữ thế thủ nhưng sẵn sàng chờ kẻ hở của người kia để đánh đòn chí mạng. Nói một cách công bằng, chồng tôi là một người an phận và nhu nhược. Y chỉ muốn bình yên trong cái thế giới riêng tư mà y tự tạo ra sau khi lọt vào bẫy của tôi. Còn tôi,

ngược lại, y đã là chồng tôi thì dù có là hình nhân thế mạng cho bất cứ ai, y cũng phi thuộc về tôi, chịu cho tôi điều khiển cả hồn lẫn xác. Đã nói, trong cuộc sống tôi không bao giờ chấp nhận sự thua cuộc. dù mái gia đình của tôi đã là một góc nhỏ của địa ngục thì góc nhỏ ấy cũng phải do tôi làm chủ, do tôi trang trí và cụ bị mọi hình thức tra tấn cho y và cả chính tôi, Mỗi ngày, cuộc sống của chúng tôi trôi đi như thế và thật lạ lùng, giống như thói quen, cả tôi lẫn y đều đóng rất đạt vai diễn của mình. Chúng tôi cười nói, xuất hiện bên nhau rất hạnh phúc trước mắt mọi người. Còn sau đó, trong sự căm giận tím bầm tim óc, tôi miên man tìm mọi phương cách để sở hữu tâm hồn và thể xác của y. Và y, với chút thủ đoạn học được, y cũng đang tìm cách đốt cháy mọi bầy rập để thoát khỏi tôi, thậm chí dù có phải đốt cháy ngay bản thân y.

V

Hầu hết mọi người đều bị choáng khi thấy cô ta vác cái bầu nghêu ngهن đi khắp nơi với thái độ vui sướng và đầy kiêu hãnh. Không ai biết cha của đứa nhỏ là người nào trong số những người đã từng lui tới cùng cô. Người này nhìn ngó người kia bằng ánh mắt lăm lét, nghi kỵ và đổ vấy trách nhiệm. Những câu chuyện đầy hình tượng được dựng lên chung quanh cô và cái bầu tròn trĩnh ngày càng tròn trĩnh và ngạo nghễ hơn. Dẫm đạp trên tất cả dư luận, cô ta thản nhiên sống, thản nhiên chờ đợi ngày đứa nhỏ chào đời, thản nhiên đặt cần cổ tôi trên tấm thớt.

Bởi tôi chính là nhân vật mà mọi người đang đi tìm. Tôi đến với cô thật đơn giản. Nhiều khi chẳng cần lý do nào cả. Đàn ông vốn tôn thờ dẫu cộng. Dù có chán vợ nhà như chán cơm nếp nát, dù con vợ ở nhà dữ như một con quỷ và có đầy đủ mọi sai trái thì vì nhiều lẽ, chúng tôi cũng không ruồng bỏ. Chúng tôi chỉ đi tìm những người phụ nữ khác, cộng thêm để làm giàu cuộc sống của mình. Chấp nhận hay không chấp nhận, tùy thuộc vào chính họ. Tất

nhiên chúng tôi phi có nhiều lời hoa mỹ, những cái móc hứa hẹn đặc sắc mà ngay khi thốt ra, chúng tôi đều thốt rất chân thành. Tin hay không cũng thuộc vào sự nhạy cảm của người nghe.

Cô ta đã nghe tôi rất chăm chú. Trong lúc đó tôi cười thầm. Nói gì thì nói, đàn bà cũng chỉ là một sinh vật yếu đuối và hết sức cả tin. Cô ta đã tin tôi, đã trao trọn tình cảm, con người và cuộc sống cô ta cho tôi một cách hoàn toàn tự nguyện. Tất nhiên, tôi đón nhận chúng như đón nhận một cái gì hiển nhiên. Tôi thích luận bầy đàn.

Vợ tôi thừa biết tính cách của tôi và thừa biết cản ngăn tôi là vô vọng. Dần vật, giận hờn mãi đâm chán, cô ta chúm mũi vào công việc kinh doanh, tìm an ủi ở những món lợi nhuận thực tế giá trị. Kiếm ra nhiều tiền, cô ta chung diện hơn, cũng đi sớm về tối y như tôi. Gởi con cho nhà ngoại, cô trở nên thanh thoi nhẹ nhàng, nay cô đi nơi này ký hợp đồng, mai cô đi nơi khác nghỉ mát với các môi làm ăn. Bỏ phận làm vợ của cô đối với tôi chỉ còn tóm gọn ở chỗ một tuần cô ghé tiệm giặt ủi hai lần để bỏ và lấy quần áo cho cả cô lẫn tôi. Thay vì cơm nước đàng hoàng, cô ta đặt cơm hộp và tuyên bố nếu tôi không thích thì có quyền đi ăn "ở bên ngoại". Quá sức thoải mái. Thật lạ, khi vợ tôi không đếm xỉa gì tới tôi nữa thì tôi bỗng thấy cô ta có giá trị và muốn "Ơ-luya" lại hạnh phúc gia đình. Lơ lửng người phụ nữ kia, ngày hai buổi tôi về rất chần chu, rất trách nhiệm.

Tại sao tôi lại không nghĩ đến việc gieo và gặt nhỉ ? Có lẽ tôi chủ quan cho rằng một người phụ nữ chưa từng có gia đình, chưa từng có cưới hỏi, sẽ không bao giờ dám đẻ có con. Rồi còn cha mẹ, họ hàng, bạn bè và dư luận xã hội, phi đôi phó cách nào ? Vì thế khi cô ta báo với tôi qua điện thoại rằng cô có thai và muốn gặp tôi gấp, tôi chỉ nghĩ đó là một mảnh lời của đàn bà. Tôi hứa xuề xòa và sau đó lại quên đi. Đã nói tôi đang bận ổn định gia đình, củng cố vị trí làm chồng làm cha. Cô ta phải biết chờ đợi mới phi. Cảm

giác của tôi khi nghe cô gọi điện thoại đòi gặp lúc đó là cảm giác bị quấy rầy. Là người đến sau mà cô ta chẳng biết điều gì cả. Cô hay nhắc nhở đến những lời hứa hẹn của tôi. Để làm gì vậy ? Cô thật sai lầm. Tôi rất bực khi phi nghe ai nhắc lại những gì tôi đã cố tình quên. Tôi ở gần vợ tôi mà cô lại khó chịu à ? Cứ phi nghe cô lải nhải mãi những câu than oán, tôi đâm ra khinh ghét cô quá. Ai bắt cô tin những lời hứa hẹn ? Cô phi biết người đàn ông nào cũng có khả năng nói dối chứ. Cô lớn rồi, đâu phi trẻ con mà đổ vạ cho người khác về sự ngộ nhận của mình. Mặc kệ những lời nhắn qua bạn bè, những hồi chuông điện thoại réo ngán ngất, tôi không trả lời cô nữa. Tôi phi trừng phạt cô một thời gian để cô hiểu ra điều đó. Nếu cô hiểu và chịu đựng được quy luật của tôi, cô sẽ không bị tôi ruồng bỏ.

Ba tháng sau, khi vị trí người chồng, người cha trong gia đình của tôi đã được củng cố vững chắc, tôi lại nhớ đến sự ngọt dịu "ở bên ngoài". Tôi gọi điện cho cô ta và tin chắc cô sẽ mừng rỡ đón nhận sự tái hồi của tôi như một ân sủng của thượng đế. Qua điện thoại, người chủ nhà cho tôi biết cô ta đã dọn đi từ lâu lắm rồi. Lại một đòn phép gì đây. Cô ta chuyên gây cho tôi những bất ngờ nhưng vì tôi đang muốn gặp lại cô nên tôi quyết định đi tìm. Rồi sẽ như những lần trước, sau khi khóc lóc giận hờn, cô ta sẽ lăn vào vòng tay dỗ dành của tôi và tất cả sẽ lại đầu vào đó, không thay đổi.

Cuộc tìm kiếm kéo dài thêm gần hai tháng nữa. Khi tôi gần thôi chí và chuẩn bị có một dấu cộng khác thì cô ta xuất hiện. Cô xuất hiện với cái bầu tròn trĩnh và gung mặt vui sướng, nhớn nhoe một cách kiêu hãnh. Vì mối quan hệ của chúng tôi đã gián đoạn gần năm tháng nên chẳng ai có thể nghi ngờ tác giả bào thai ấy là tôi : Và vì cô đi qua tôi như đi qua một cái cột nhà nên người ta nghĩ cô đã có một ai khác. Người ta hỏi xa gần về chồng cô và cô cười dòn dã. Chồng nào ? Em đã lấy chồng đâu !

Mấy hôm sau, cô ta tiếp tôi trong căn nhà cũ với điệu dáng thân nhiên chưa

bao giờ cô có được. Cô nói trước kia cô là người cực đoan và bùng bột, vừa mơ mộng lãng mạn lại vừa đầy tham vọng. Cô quen biết, yêu đương nhiều lần nhưng chẳng lần nào lâu bền. Hình như cô chưa yêu ai thực sự cho đến khi cô gặp tôi, cho đến khi cô có thai ngoài dự định. Cô nhắm tôi lúc đó bởi vì giữa tình yêu và tham vọng cuộc sống, cô chưa xác định được phần nào nặng nhẹ. Cô vừa muốn giữ bào thai, vừa muốn vất bỏ nó. Qua tôi, cô sẽ dễ dàng quyết định. Quả thật, qua thái độ của tôi bấy giờ, cô đã quyết định. Thay vì vất bỏ bào thai để bảo vệ danh dự, cô đã bất chấp dư luận, bất chấp sự nhục nhã của gia đình để giữ nó lại. Cô muốn gây chiến với cuộc sống, với những kẻ dối trá, giả đạo đức bằng các vác cái bụng tròn trĩnh ấy như vác vòng nguyệt quế của riêng mình. Hết sức dịu dàng cô nói với tôi - Giở nhà ai, quai nhà nấy, mọi người có thể nghi ngờ nhưng riêng anh thì không. Tuy anh đã ruồng bỏ đứa nhỏ này ngay từ lúc nó mới hình thành, khi em sinh nó ra, em vẫn sẽ cho phép anh nhìn mặt nó. Nhìn mặt chứ không phi nhìn nhận. Nó là tài sản của riêng em. Khi anh sống, nó sẽ không bao giờ biết cha của nó, vì vậy khi anh chết, nó sẽ không được tới để tang. Nếu những quan hệ loạn luân có thể xảy ra sau này vì những đứa trẻ hôm nay không biết nhau, đó là số phận....

Bước ra khỏi căn nhà, tôi đi chuệnh choạng trên hè phố, tưởng như mình đã bị đâm một đâm chí tử. Tôi không thể không tưởng tượng đến cái mà cô ta gọi là số phận. Thật kinh khủng cho lòng căm hận. Thật kinh khủng cho sự trả thù. Không cần tôi gánh lấy trách nhiệm, cũng không cần làm bất cứ điều gì gây tổn hại danh dự và cuộc sống của tôi trong lúc này, nhưng cô ấy đã dùng đứa nhỏ để trừng phạt tôi suốt quãng đời còn lại.

Nguồn: sad-river

Được bạn: Thành Viên VNthquan đưa lên
vào ngày: 27 tháng 12 năm 2003